

Vždycky jsem snila o práci misionářky. Poznávání exotických zemí i úchvatné přírody. Dobrodružství. A hlavně o pomoci lidem v nouzi. Letos se mi můj sen splnil, i když ne tak, jak jsem si myslela. Stala jsem se misionářkou. Ale ve vlastní zemi.

Misionářka v Česku

Když za mnou jednou přišla kámoška, jestli s ní nechci jet na Antiochii – misií po Česku, nevěděla jsem, o čem mluví. „To jako budeme v Česku zachraňovat bezdomovce?“ „Ale ne,“ zasmála se. „Každý rok se o prázdninách sejde na faře v nějakém městečku skupina mladých dobrovolníků, kteří chtějí věnovat trošku svého času jiným lidem. Jako vedoucí s nimi jede třeba bohoslovec nebo řádová sestra. Společně pak připravují rozmanitý program pro danou obec. Bývá to v místech, kde není moc živá víra, a snaží se je proto povzbudit i ve víře.“

„Hmm, zní to zajímavě, tak... proč to nezkusit?“ řekla jsem si tehdy. Svým rozhodnutím jsem si ale nebyla jistá, ani když jsme s kámoškou seděly ve vlaku. Neustále jsem přemýšlela, jestli jsem na něco nezapomněla. Co vůbec potřebuje taková misionářka? Bibli, dostatek oblečení i KPZtku jsem měla, chybělo mi snad jen sáří, jaké nosila Matka Tereza. ☺

Když jsme dorazily na nádraží v malém moravském městě, zjistily jsme, že se divočiny bát nemusíme. S úsměvem nás přivítal jáhen Ondra a na pěkně opravenou faru jsme dojeli autem. Tam na nás čekali další členové našeho týmu – kromě dalšího bohoslovce nás vítalo ještě pět holek.

Při prozkoumávání fary na půdě jsme dokonce objevili deník dívky z roku 1936.

Brzo jsme se pustili také do plánování programu. Líbilo se mi, že ve vymýšlení akcí jsme měli úplně volnou ruku. Zpočátku jsem měla problém oslovit a pozvat na náš program úplně cizí lidi, vysvětlit jim,

proč jsme do jejich města přijeli a o co nám jde. Vymysleli jsme proto jednoduché pravidlo: „Ptej se místních na cokoli, i když znáš odpověď.“ Kde je rozhledna, samoobsluha, hřbitov i kolik obyvatel město má, si pamatuju doteď.

Pravidelně jsme se taky modlili a připravovali program v kostele. Mše jsme doprovázeli hudbou. Nejprve s námi do kostela chodily jen tři farnice, o to větší radost jsme měli z každého dalšího člověka, který přišel. Hodně lidí si chtělo povídat, měli spoustu otázek. Spousta z nich přišla do kostela poprvé nebo po dlouhé době.

Za 10 skvělých dní se nám podařilo uspořádat Noc kostelů, cestovatelskou besedu, marcipánový workshop, pokladovku inspirovanou nalezeným deníkem, odpoledne se zpěvem a povídaním v domově důchodců, nedělní kavárnu, sportovní dopoledne...

Kdybych měla popsat úplně všechny zážitky, bylo by to ještě na několik stránek. Tak se s vámi podělím alespoň o to, jak jsme se s Antiochií rozloučili. Pro veřejnost jsme uspořádali táborák a velkolepou stezku odvahy. Všichni jsme se převlékli do tmavých kostýmů, některé jsme našli na půdě, jiné dokonce zapůjčil místní kouzelník. Připravili jsme trasu, která začínala ve sklepech. Každý z nás měl své stanoviště označené hořící svíčkou. Když se začalo stmívat, na stezku se vydali první odvažlivci. Museli projít cestou kolem osmi tmavých strašidel.

Trasa končila ve svíčkami prozářené hřbitovní kapli. Tam na ně čekal jáhen Ondra, jako jediný v bílém. Každému nabídl, že

se s ním pomodlí. A víte co? Nikdo neodmítl. Někteří z nich se možná modlili poprvé.

Když jsme se na závěr sešli v kapli i my, „strašidla“, modlili jsme se za každého účastníka i za celé město. Kéž by z těch semínek, která jsme tady zasévali, vyrostly jednou krásné květiny.

Máňa, 17

Vtipná historka

A protože smích je nejlepší lék na všechno, smáli jsme se opravdu hodně a všemu.

Velmi nás obohatil taky život ve společenství. Získali jsme spoustu zážitků, naučili se spoustu nových věcí a hoooodně se nasmáli. Nejraději ale vzpomínáme na den, kdy jsme na faře zůstaly jen my holky. Rozhodly jsme se, že bohoslovcům připravíme malé překvápko a přestavíme jim pokoj. Ne však obyčejně – sladily jsme ho do růžova! Na stěny jsme přilepily květované tapety, na postele naaranžovaly růžové polštářky. Přes stoly jsme přehodily vyšívané ubrusy, z půdy jsme přinesly vázy i starodávný čajový servis. Doplnily jsme záclonky, krajky i růžové pantoflíčky. No krásně to bylo... ☺ A jestli se chceš dozvědět, co na to bohoslovci, přečti si pokračování příběhu na blogu na stránkách Antiochie! <https://antiochia.cz/>

A neváhej a přihlaš se taky, stojí to za to!